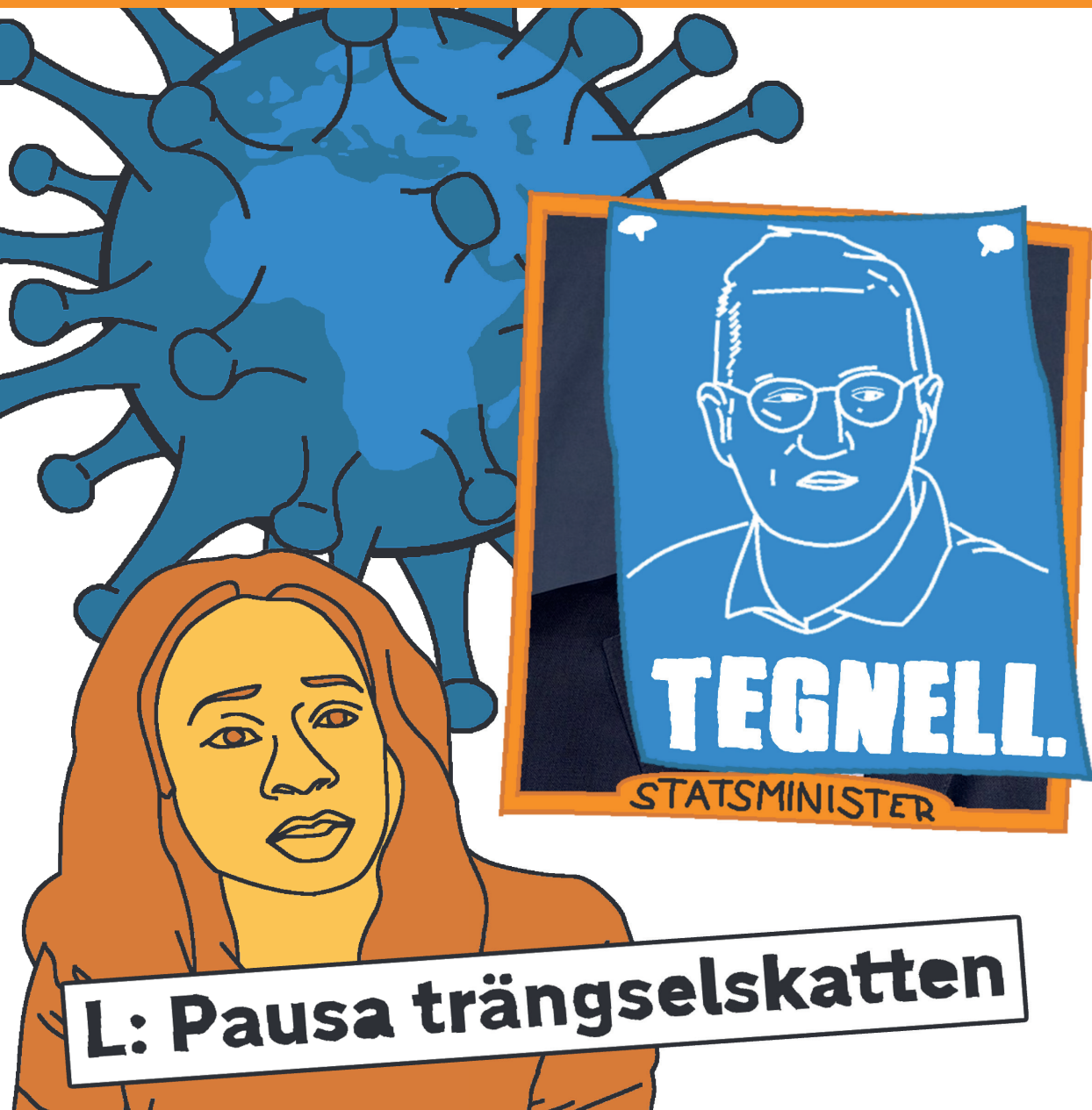

liberal ungdom

Nr 2/2020 | TEMA: Pandemi

liberal ungdom

Ledare

Hej igen,

Det märkliga med den rådande tiden är för min del att dagarna fortsätter gå parallellt med att allt står stilla. När universiteten stängde haglade snöblandat regn, nu täcks vägarna av fallen hägg och solen går aldrig ner.

Början av sommaren präglas ju även av nomineringstider och till er som kandiderar önskar jag ett stort lycka till, med den sedvanliga påminnelsen om att värna gott beteende från alla sidor. Var snälla mot varandra, och kom ihåg vikten av att fortsätta vara ansvarsfulla gentemot omvärlden.

Sommarlovet hägrar, och när varje plan på tågluff, utlandsresor och många sommarjobb fallit isär hoppas jag att vi iallafall kan ta den här tiden till att vila ordentligt, slappa i hängmattor med en eller annan bok som inte är obligatorisk kurslitteratur.

Temat på detta nummer är pandemi, något annat hade känts märkligt att skriva om, både för mig och för den som hittar LU:s arkiv om trettio år. Det var ju det här som allt handlade om, det vi alla tänkte på. Skribenterna och illustratörerna har gjort sitt yttersta för att tolka ämnet på ett sätt du inte redan ska ha tröttnat på - och i min mening har de gjort ett förträffligt arbete.

Trevlig läsning!
Karin Pettersson,
Redaktör

innehåll

TEMA: Pandemi

S 2-3 Ledare, redaktion och produktion

S 4-5 Hänt i LUF-landet

S 6-8 De dansande entreprenörernas framtid

S 9 Annons från Timbro förlag

S 10-12 En svensk hamster

S 13-14 258 anledningar att inte höja skatten - trots coronan

S 15-17 Den nya röda faran

S 18-20 Det vi inte längre kan blunda för

S 21-23 Sexköpslagen, varken frihetlig eller effektiv!

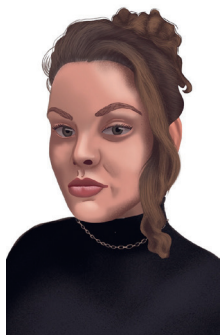
S 24-26 Digitaliseringens gensvar på pandemin

S 27-29 En kris under krisen

S 30-31 FO-krönika

redaktion och produktion

Kontakta redaktionen på: karin.pettersson@me.com

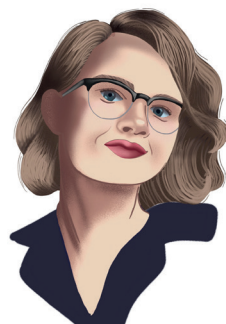
Karin Pettersson
Redaktör

Marcus Willershausen
Skribent

Edvin Mårtenson
Illustratör

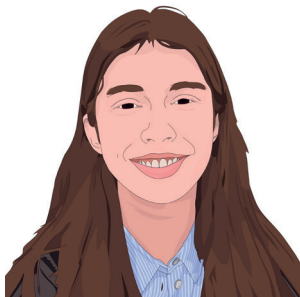
Tuwa Bjöwi Källqvist
Illustratör

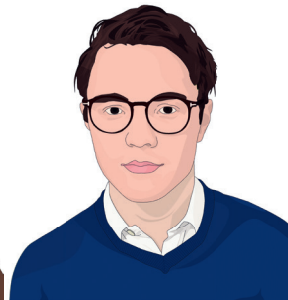
Love Frisell
Skribent

Mimmie Björnsdotter
Grönkvist Skribent

Thea Erlandsson
Skribent

Willhelm Sundman
Skribent

Ansvarig utgivare

Thea Andersson

Layout och redigering

Elin Oskarsson / Karin Pettersson

Tryck

Danagård Litho

Omslag

Edvin Mårtenson

Liberal ungdom ges ut av
Liberala ungdomsförbundet och
utkommer fyra gånger om året.

LUF är Liberalernas ungdomsförbund, och
verkar för individuella rättigheter,
marknadsekonomi och global frihet.

Bli medlem på luf.se.

**LIBERALA
UNGDOMSFÖRBUNDET**

hänt i luf-landet

Trots pandemin har årets andra kvartal fått en rivstart. Runt om i LUF-landet har en spännande nomineringsprocess ägt rum där distrikten fått nominera vilka kandidater dem vill se i den nya förbundsstyrelsen för 2020/2021. Motionsskriveriet har även varit i full gång och förhoppningsvis blir det mycket debatt på kongressen i augusti. Med tanke på att vi skrev ihop över tvåhundra motioner vankas det långa nattpass, så ställ om dygnet och höj koffeindosen!

Bilder från Universitet Liberal i Mars

The logo for 'café digital' is centered on an orange background. The word 'café' is in a white sans-serif font, followed by a blue icon of a radio tower, and then the word 'digital' in a bold, orange sans-serif font. The background of the entire section is a repeating pattern of white headphones.

Den populära serien Café Digital har fortsatt leverera intressanta talare och ämnen - allt från genusvetenskap till sjukvårdspolitik.

Marcus Willershausen, andra vice ordförande i Storstockholm gör dessutom Christian och Elin sällskap på förbundsexpeditionen som nyanställd förbundsorganisatör för LUF och lystrar numera till "Forgen".

I april startade LUF:s utrikespolitiska talesperson Olle Johnsson en namninsamling tillsammans med Väst. Syftet är att byta namn på Grönsakstorget i Göteborg, där Kinas konsulat ligger, till Gui Minhais torg.

Förslaget har samlat på sig över 6000 underskrift och fått spridning ända till Hong Kong. LUF:s aktivism briljerar igen!

Thea Erlandsson

De dansande entreprenörernas framtid

Coronapandemin har fått kulturlivet att gå på knäna. Förbudet mot folksamlingar över 50 personer lämnar teatersalongerna, arenaläktarna och museisalarna tomma. Man har ställt om, gått över till att livesända spelningar och föreställningar via nätet, men gratis sändningar täcker inte upp de uteblivna biljettintäkterna. Stora delar av kulturlivet står i lågor.

För att släcka elden har regeringen kommit med ett krispaket på 500 miljoner till kulturen, som ska fördelas via myndigheterna Kulturrådet och Konstnärsnämnden, de som till vardags delar ut de statliga kulturbidragen. Kulturrådet med fokus på att hjälpa grupperingar och organisationer, samt till viss del kommuner, i sitt kulturarbete, och Konstnärsnämnden med bidrag direkt till enskilda konstnärer och projekt.

Högljudd kritik mot stödet hörs dock från delar av kultursektorn, främst från de som håller på med mer kommersiell kultur. De uttrycker en oro att hamna utanför stödåtgärderna som presenterats. I vanliga fall är de helt förbisedda av de statliga stöden, vilket är rimligt då bidrag till den som redan kan försörja sig är onödigt. De har inte vana av den typen av bidragsansökningar som

krävs, och kulturmyndigheterna har inte vana att hantera ansökningar och kvalitetsbedöma den typen av kultur.

Att aktörerna som klarar att sköta sig på sin kultur inte ska ha bidrag är i vanliga fall en självklarhet, men coronavirusets framfart drabbar samtliga aktörer, och likt räddningspaketen till företagen bör väl kulturpaketet bidra till att rädda de mest livskraftiga aktörerna?

Hårt drabbad är en av de kanske mest svenska kulturyttringarna - dansbanden. Dansbandsveckan i Malung är inställd och band som i vanliga fall kan ha uppemot 170 spelningar om året står med almanackan helt tom. Att upprätthålla Folkhälsomyndighetens

rekommenderade två meters avstånd omöjliggör naturligtvis att dansa bugg. I ett öppet brev till kulturminister Amanda Lind, undertecknat av band som Martinez, Donnez, Matz Blahds och andra grupperingar av män med en ohälsosam besatthet av bokstaven z, belyser dansbanden sin situation och hur de riskerar att stå helt utan stöd genom krisen.

Dansband - som ofta drivs i bolagsform, riskerar att hamna mellan stolarna, om de både blir utan kulturbidrag men inte heller kan ta del av regeringens stödpaket till företagen då deras drift och struktur skiljer sig från de flesta andra företag. Tänkandet kring

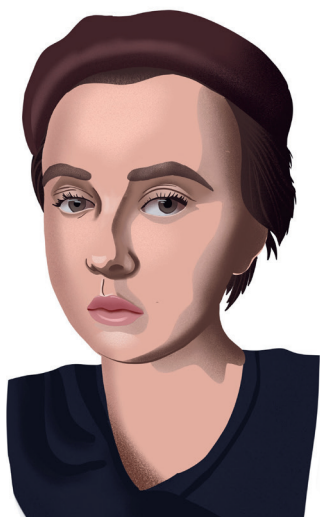
kulturpolitiken begränsas ofta till huruvida kulturbidragen ska höjas eller sänkas, och desto mindre tid och energi går åt att diskutera hur vi kan förbättra villkoren för kulturentreprenörer.

Förbättrade villkor för företag i kultursektorn är också kulturpolitik. Enligt en rapport från Tillväxtverket upplever företag i kulturella och kreativa näringar, likt många andra svenska företag, att högt skattetryck och krångliga regelverk är ett hinder för deras företagande. Likt många andra företag står kulturentreprenörer

dåligt rustade för krisen som corona inneburit, då högt skattetryck försvårat buffertsparande och deras omsättning gått ner till 0 över en natt.

Bilden av kulturskaparen som entreprenör har varit kontroversiell i Sveriges starkt vänsterpräglade kulturliv. Från och med 1976 var ett uttalat mål för svensk kulturpolitik "att motverka kommersialiseringens negativa verkningar på kulturområdet", ett mål som kvarstod fram tills regeringen Reinfeldts kulturpolitiska utredning ledde till att det målet togs bort år 2009. Hög tilltro finns för statens möjlighet att skapa ett "fritt" kulturliv, trots att 1976 års

**Mimmie Björnsdottir
Grönkvist**

kulturutredning hade som uttalat mål att knyta konstnärerna närmare staten och göra dem till en del av samhällsbygget och den sociala ingenjörskonsten.

Kulturpolitiken i Sverige har under lång tid dominerats av vänstern, och på senare tid har Sverigedemokraterna försökt stärka sin position på området. Vad som istället uteblivit är liberala röster i kulturpolitiken, vi har helt enkelt tappat den kulturpolitiska stafettpippen. Men för att plocka upp den igen måste vi föra kulturdebatten bortom bidragsfrågan, då höjda bidrag knappast är en liberal paradgren. Istället borde vi föra in debatten på hemmaplan - för om det handlar om stark företagspolitik klår vi vänstern alla dar i veckan.

En liberal kulturpolitik behövs mer än någonsin. Auktoritära krafter riktar alltid in sig på kulturpolitiken, för att styra om kulturen för att tjäna deras samhällsbygge. Statligt finansierad kultur har svårt att vara fri, då vilken kultur som anses önskvärd är utlämnad till partiernas nyckel. Målet för all kulturpolitik borde vara ett livskraftigt kulturliv som klarar att stå på egna ben - såväl genom goda tider som genom oförutsägbara kriser.

Feminism - en antologi

ISOBEL HADLEY - KAMPTZ (RED.)

FEMINISM -EN ANTOLOGI

LENA ANDERSSON AGNES
ARPI AMANDA BROBERG
LOUISE PERSSON LINDA SKUGGE
ISOBEL HADLEY-KAMPTZ
SUSANNE WIGORTS YNGVESSON
JESPER AHLIN MARCETA
MYRA ÅHBECK ÖHRMAN

*Varför behandlas kvinnor
sämre än män i vården?*

Vad är patriarkatet?

*Varför är kvinnors sexualitet
fortfarande en laddad fråga?*

*Kan liberalism och
feminism förenas?*

Alla har åsikter om feminismen: alltför kollektivistisk,
alltför radikal, alltför posrande, alltför vänster.

Var står feminismen inför 2020-talet?

I *Feminism - en antologi* har vi samlat
några av Sveriges mest intressanta röster.
De har fått fria händer att ge sina perspektiv.

Antologin innehåller texter av Lena Andersson,
Jesper Ahlin Marceta, Agnes Arpi, Amanda Broberg,
Isobel Hadley-Kamptz, Louise Persson, Linda Skugge,
Susanne Wigorts Yngvesson och Myra Åhbeck Öhrman.

TIMBRO
förlag

En svensk hamster?

När stora delar av världen kastar sig över varje chans till att lägga beslag på dasspapper i desperation och rädsla för det oväntade, märker vi hur sårbart vårt vardagliga liv verkligen är.

Man kan ironisera över att de som köpt på sig en livsförbrukning toarullar tydligen förväntar sig en samhällelig kollaps med väl fungerande vatten och avlopp. Dock visar beteendet på en svag förståelse om vad beredskap innebär. Vi kan helt enkelt inte släppa tanken om att staten sköter det viktiga om jag bara ser till att leva på som vanligt. Men beredskap är i första hand individuell och kanske är de sanna hjältarna de som redan preppat för undergången.

Det händer med jämna mellanrum att vi nås av rapporter från andra världsdelar om sjukdomar som breder ut sig och skapar stor förödelse. Men det verkar trots allt vara något som till största del drabbar andra. Senaste gången det var skarpt läge i Sverige var 2009 då Svininfluensan härjade. Den gången hade vi tid för att både förbereda och planera för hur samhället skulle bemöta faran. I efterhand kan man

konstatera att massvaccineringen med Tamiflu (som orsakade narkolepsi) inte var något genidrag, men trots allt ett agerande som förhindrade påfrestande sociala och ekonomiska konsekvenser för samhället. Då fanns ett vaccin och Sveriges beredskap prövades enbart i detta led, att snabbt massvaccinera befolkningen. Nu när Corona sveper in finns inget vaccin och beredskapen prövas på allvar för både det offentliga och för oss som individer.

Det är nog ingen som kan påstå att Corona kom till Sverige som en överraskning, eller att de åtgärder regeringen tog gällande minskad smittspridning var helt otänkbara. Trots det fanns det få som förberett sig för en eventuell karantän. När pandemin tillslut blev ett faktum och något som skulle drabba Sverige inom en snar framtid tvärvände många i sin inställning. Bristen på produkter i matvarubutikernas hyllor under de första veckorna när Corona

bekräftades i Sverige vittnar om en befolkning som sent insett att deras skafferi inte skulle kunna försörja dem under någon längre period. Frågan som bör ställas är om vi som medborgare försummat det personligt ansvar för samhällsberedskapen?

Samhällsviktiga funktioner får inte avstanna. Elektricitet, IT-system, vatten och avlopp är bara några delar av den nödvändiga infrastrukturen vi dagligen förlitar oss på. Skulle någon av dessa funktioner under längre tid inte vara tillgängliga står vi inför stora problem. Därför har all offentlig verksamhet en del i sitt uppdrag att säkra samhällsviktiga funktioner och ha en beredskap för att möta en situation där dessa funktioner har slagits ut.

Men det offentliga beredskapsuppdraget handlar just om att säkerställa de absolut viktigaste samhällsfunktionerna. Du som individ har ett personligt ansvar för att säkerställa din beredskap.

I USA har prepperrörelsen varit ett fenomen under en längre tid. Rörelsen bygger på att man lagrar en stor mängd förnödenheter i hemmet för att klara av en krissituation där mat och annat kan vara svårt att få tag

”De som styr är människor och människan är på inget sätt ofelbar. ”

på. Ofta förknippas rörelsen med den något svårdefinierade alt-right gruppen som är en sammanslutning av diverse politiska ytterligheter åt höger. Men vad som är intressant är gruppens totala avsaknad av förtroende för samhällets kapacitet att möta utmaningar. Lika bra att fylla källaren med allt ifrån konserver till k-pistar och förbereda sig för att leva i en Mad Max värld. Kan lära oss något av dem?

Att köpa sig en bit mark i Hålahult och bygga en egen liten atombunker ute i vildmarken är nog inte en lösning som passar alla, men man bör fundera över småsaker man kan göra för att öka sin personliga beredskap. Vilka varor är de som du förlitar dig på alltid ska finnas tillgängliga? Hur länge räcker det du har i hemmet för att leva som vanligt i några veckor? Ska man kanske passa på att köpa ett par extra burkar vita bönor när det ändå är extrapris? Man vet ju aldrig.

En personlig krisberedskap för ett scenario där staten misslyckas handlar om en förståelse för att staten som aktör kan och kommer göra fel. De som styr är människor och människan är på inget sätt ofelbar. Därför behöver vi ha en medvetenhet kring att en krissituation kan uppstå där staten inte klarar av att leva upp till samhällets förväntningar.

Kanske är det en liberal uppgift, att genom staten uppmuntra och informera om en starkare individuell beredskap och ett minskat beroende av just staten som räddaren i nöden.

Willhelm Sundman

258 anledningar att inte höja skatten – trots coronan

Johan Gustafsson, mest känd i rollen som Skattebetalarnas Slöseriombudsman, är aktuell med en ny bok som skildrar slöseriet med skattemedel i Sverige. Coronakrisen har blottlagt hur eftersatta välfärdens kärnuppgifter har blivit. Men kommunernas problem handlar snarare om felprioriteringar än brist på medel.

Under våren har det rått politisk enighet om att prislappen inte ska sätta stopp för nödvändig sjukvård under pandemin. Staten har klivit in och tagit extraordinära kostnader och kommunerna har fått miljardpaket i stöd. På kort sikt kan det vara nödvändigt, men på lång sikt är det skadligt för liberaler att köpa vänsterns problembild. Allt kan inte lösas med en till skattehöjning och mer pengar till välfärden.

Idag råder det stor skillnad gällande hur effektivt kommuner nyttjar sina skatteintäkter. Den kommunala verksamheten kan spara mellan 30 och 40 miljarder skattekrönor, enligt en rapport från Svenskt Näringsliv. Deras förslag innebär att arbetssätten hos de mest effektiva

kommunerna kopieras av kommuner med lägre kostnadseffektivitet.

En annan form av effektivisering är att renodla de kommunala kärnuppgifterna. Risker när någon annan betalar är att ingen tar ansvar för eventuellt slöseri.

Här kommer tre av 258 exempel:

1. Malmös egna soundtrack

Malmö stad gav en PR-byrå i uppdrag att ta fram stadens ljudidentitet. Bland annat spelades tystnaden på biblioteket in. Ljuden sattes sedan ihop till ett soundtrack som ska användas i kommunens kommunikation. "Det har kostat 485 000 kr", uppgav en av Malmös 205 kommunikatörer till SVT.

2. Världens längsta skidtunnel

I den lilla jämtländska kommunen Bräcke med drygt 6000 invånare valde politikerna att investera i världens längsta skidtunnel genom ett berg. När tunneln väl stod klar ville inget privat företag hyra den. Istället drev kommunen tunneln fram tills konkursens rand. Prislappen lär ha hamnat på närmare 70 miljoner skattekronor.

3. 10 000 tyska charterturer

Region Örebro satsade miljoner på en flyglinje till Dusseldorf. Med hjälp av subventionerade biljetter skulle man sätta Örebro på kartan och locka tyska charterturer till staden. Redan efter den första sommaren – med bara sex halvfyllda plan totalt – ställdes flyglinjen in.

Totalt betalar vi svenskar in 2200 miljarder i olika skatter till kommun, region och stat varje år. Skatt är också den största månadsutgiften för en medelsvensson. Det gör att vi som medborgare har ett självklart intresse var våra pengar till slut hamnar.

I coronakrisens fotspår har det blivit smärtsamt tydligt hur eftersatt sjukvård och äldreomsorg är runt om i landet. Men svaret är inte fler skattehöjningar.

Effektiviseringar och omprioriteringar ska vara det självklara svaret för oss liberaler. Johan Gustafssons bok är ett viktigt inlägg i den debatten. Hans knasiga och ibland skrämmande exempel på slöseriet ger 258 goda anledningar att inte höja skatten.

Christoffer Heimbrand

**Riksordförande
Liberala Studenter**

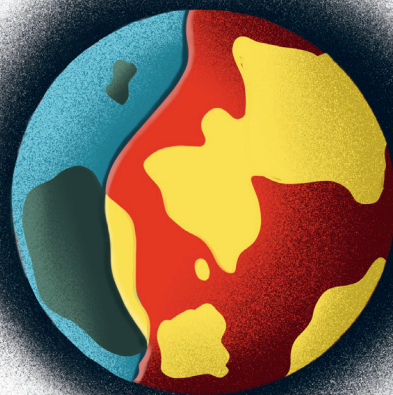
Den nya röda faran

Det borde vara ointressant om det nya coronaviruset uppstod på en kinesisk våtmarknad eller i ett viruslabb. I ena fallet nådde det allmänheten på grund av Kommunistpartiets (CCP) underlåtenhet att reglera våtmarknader, i andra fallet fallet på grund av vårdslöshet. Det avgörande är att Kina mörkade pandemin i veckor och ljög för WHO om virusets egenskaper, bland annat att det inte kunde smitta mellan människor. Oavsett virusets ursprung delar CCP därmed ansvaret för de 250 000 människor som (i skrivande stund) mist livet i COVID-19. Frågan är vad de kommer göra härnäst.

Demokratiseringen ansågs vara en naturlag efter Östblockets upplösning i början av 90-talet. I samband med att fler länder

utbytte varor och tjänster med varandra och den globala medelklassen växte, skulle fler stater utvecklas mot liberala demokratier. Tyvärr var det aldrig så enkelt. Att Ungern införde "dekretstyre" (läs: diktatur) över en natt i samband pandemin visar hur sårbara demokratier kan vara. Kina är dock ett ännu mer skräckinjagande exempel. Förutom att vara det i särklass mest bidragande landet till världens välståndsökning de senaste decennierna, har det även varit staten som ökat sina imperialistiska ambitioner mest.

Kina under Mao Zedong var en ovanligt blodig diktatur, men det var

”Det är ingen nyhet att Kina har fängslat den svensk-kinesiska förläggaren Gui Minhai och mobbar Taiwan till lydnad...”

passivt mot omvärlden. Så länge andra länder inte lade sig i dess angelägenheter, höll sig Kina på avstånd. Efter Maos död öppnades Kina långsamt upp. Den dåvarande högsta ledare, Deng Xiaoping, ansåg att fattigdom inte var socialism. Ekonomiska zoner, som senare skulle bli centrum för den globala kapitalismen, upprättades vid kusterna. Där tilläts privata aktörer att verka och västerländska företag att investera i. Det spelade ingen roll om en katt var svart eller vit, enligt Deng, så länge den kunde jaga möss var det en bra katt.

Idag är Kina en global maktspelare likvärdig USA och beräknas vara den största ekonomin innan decenniets slut. Kampanjer mot korruption har rensat ut i princip all meningsfull opposition inom CCP, vilket tillät Kinas nuvarande högsta ledare Xi Jinping att skriva in sig själv i konstitutionen jämtes Mao Zedong och därmed kröna sig själv till kejsare. Men Xi verkar mer inspirerad av Kina som

Mittens rike, från den tid då kejsardömet var långt mäktigare än vad något de förindustriella Europeiska kungadömena kunde drömma om att vara.

Det är ingen nyhet att Kina har fängslat den svensk-kinesiska förläggaren Gui Minhai och mobbar Taiwan till lydnad genom att hindra landet från att gå med i internationella institutioner som WTO och WHO. Nyligen beslutade CCP att ”förbättra” tillsyns- och rättssystemet i Hongkong, vilket i praktiken innebär slutet för policyn om ”ett land, två system” och stadens drömmar om självständighet. Men Xi Jinpings imperialistiska ambitioner sträcker sig längre än så – med massiva lån och investeringar köper Kina bit för bit av Östafrika och Centralasien. Det är inte otänkbart CCP förväntar sig underkastelse i gengäld.

Kinas ekonomiska expansion innebär inte att vanliga företag investerar i omvärlden, utan att

CCP-anknutna jättar med statligt stöd köper strategisk infrastruktur. Den primära avkastningen är inte utdelningar, utan makt och inflytande. Tro inte att Kina inte kommer göra allt i sin makt för att vinna varenda 5G-upphandling och köpa de företag som riskerar konkurs på grund av pandemin. De senaste åren har Kina även börjat tafs på Europa, främst genom att köpa hamnar och vägar i länder som Grekland och Italien. MTR Corporation, ett bolag med kopplingar till CCP, äger redan stora delar av Stockholms tunnelbanesystem.

Vi har gott vin för vänner och hagelbössor för fiender, konstaterade Kinas ambassadör i Stockholm i höstas. Är det tomma hot? Antagligen inte. Trots att en internationell domstol förklarade att Kinas aktiviteter i Sydkinesiska havet kränker FN:s havsrättskonvention, har Kina fortsatt bygga konstgjorda öar för att bredda sina nationsgränser. Enligt Pentagon bygger landet militärbaser på en ögrupp som bland annat Malaysia och Vietnam har rätt att göra anspråk på. Omvärldens röda linjer i sanden har ingen verkan mot CCP.

Västerländskt kapital och välvilja har gjort Kina till en av världens mäktigaste aktörer. Nu utnyttjar CCP en global pandemin för att göra Kina till den mäktigaste, medan världens länder har sina blickar vända inåt.

Det dags att ställa oss frågan hur stort Kina får tillåtas bli. För strävande mot demokrati världen över blir tämligen meningslös om inte Kinas expansion samtidigt motverkas.

Love Frisell

Det vi inte längre kan blunda för

Ordet “pandemi” går varmt på alla ledarsidor, twitterkonton och andra nyhetsrapporteringar värda namnet. Men det här är inte den första pandemin som har drabbat västvärlden sedan 1918. Det finns ytterligare en, som i det tysta skördat offer i rasande fart. Den sprider sig över västvärlden, och vi talar knappt alls om den.

Sömnbrist. Det kan låta som en ironi, såhär i slutet av maj när vårterminen når sitt crescendo, och Sverige samtidigt bjuder på de där långa ljusa nätterna vi längtat efter. Men är det verkligen dödligt att sova för lite? Svaret på den frågan är ett rungande ja.

Sömnforskaren Matthew Walker beskriver i sin bok “Why We Sleep” (Scribner, 2017) det globala sömnexperiment som görs på 1.6 miljarder individer i 70 länder två gånger om året - omställningen från och till sommartid. En förlorad sömntimme leder till en ökning av hjärtattacker med 24%. När vi tjänar en extra timme sjunker antalet hjärtattacker med 21%. Ingen vettig människa påstår att sommartid finns till för att bidra till eller minska

hjärtattacker, men det är en konsekvens värd att notera.

Boken nämner också sambandet mellan sömnbrist och trafikolyckor. Det krävs inte att någon faktiskt somnar vid ratten, enkel trötthet räcker gott och väl. Varje timme sker i USA en bilolycka som kan härledas till sömnbrist. År 1997 fattade Sveriges Riksdag ett enhälligt beslut om nollvisionen att ingen skulle dödas eller allvarligt skadas i trafiken. Nollvisionen infördes sedan allvarliga trafikolyckor hade börjat öka i Sverige efter många års nedgång.

Det är inte svårt att förstå hur kostsamma många av de förslag som skulle kunna bidra till säkrare vägar är, men att adressera

”Varför inte försöka förbjuda koffein i det land som brukar denna psykoaktiva substans mer än nästan någon annan plats på jorden? Eller lagstifta om åtta timmars sömn per natt? Nej, ni hör ju själva, det är för dumt för en socialminister att föreslå. Får vi hoppas i alla fall. Man vet ju aldrig med socialdemokraterna”

sömnbristens konsekvenser har sällan gjorts.

Vissa kanske skulle propsa på auktoritära lösningar för att säkra att folk sover ordentligt; Varför inte försöka förbjuda koffein i det land som brukar denna psykoaktiva substans mer än nästan någon

annan plats på jorden? Eller lagstifta om åtta timmars sömn per natt? Nej, ni hör ju själva, det är för dumt för en socialminister att föreslå. Får vi hoppas iallafall. Man vet ju aldrig med Socialdemokrater.

Vi borde undervisa mer om konsekvenserna av sömnbrist i

”Vi borde undervisa mer om konsekvenserna av sömnbrist i skolan och lära elever att deras betyg kommer påverkas negativt, och deras känslomässiga kontroll och avläsningsförmåga likaså.”

skolan och lära elever att deras betyg kommer påverkas negativt, och deras känslomässiga kontroll och avläsningsförmåga likaså.

Enligt forskning som Matthew Walker presenterar finns det en biologisk förskjutning av när på dygnet nivåerna av melatonin-hormonet som gör dig

sömnig - ökar beroende på ålder. Det är alltså biologiskt betingat att somna senare i tonåren än vi vill göra som barn eller vuxna - och att rubba denna interna klocka är ovettigt av flera anledningar. Med risk för att låta som en ivrig medlem i Moderat Skolungdom kanske det är dags att propsa på fler sovmorgnar i skolan - för kunskapens skull!

Vi behöver göra upp med det rådande idealet där vi förväntas prestera på fem-sex timmars sömn - både i skolan och, som politisk organisation där det inte sällan premieras att vara på hugget alla timmar på dygnet.

Karin Pettersson
Redaktör Liberal Ungdom

Sexköpslagen, varken frihetlig eller effektiv!

Den förste januari 1999 blev det olagligt att köpa sex i Sverige. Sexköpslagen instiftades med motiveringen att ett förbud skulle leda till minskad efterfrågan på sexuella tjänster och färre prostituerade i misär. Många välkomnade lagen, för vem lider inte med de som varje dag lever med missbruk och under utsatthet på grund av sin prostitution. Tyvärr kan vi nu se resultaten av lagen; andelen kvinnor i utsatthet har ökat och mängden prostituerade verkar vara närmast oförändrad. Det är nu dags att inse att vi misslyckats, ett förbud mot sexköp är lika lite effektivt som liberalt!

Rent ideologiskt, varför ska människor få köpa och sälja sex? I grunden handlar det om att människor borde få ingå vilka avtal de vill med varandra, och så vida fullständigt samtycke råder har staten varken rätt att moralisera över eller förbjuda det. Liberaler har genom historien alltid gått i bräsch för dessa idéer som på intet sätt är främmande för det svenska samhället. Avtalsfrihet är en av marknadsekonomin grundstenar och har därför blivit

en naturlig del i hela det västerländska systemet. Även motståndet mot statlig moralism har på senare år vuxit sig starkt. De växande motståndet mot sveriges ohållbara cannabislagstiftning är ett utmärkt exempel på att liberala värderingar får fäste hos folket. Man kan alltså lugnt säga att den etiska grunden för att legalisera sexköp är väl inpräntad i det svenska samhället, men trots detta låter vi våran egen känsla av äckel stå i vägen för den ideologiskt konsekventa lagstiftning som är en logisk följd av våra egna värderingar.

De som försvarar sexköpslagen brukar mena att avtalsfriheten inte gäller vid köp av sex då maktbalansen skulle vara förskjuten till köparens fördel. Och visst förekommer det fruktansvärda missförhållanden i prostitutionens värld, men samtidigt måste vi förstå att de som säljer sex inte är en homogen grupp där alla är offer. För visst finns det folk som prostituerar sig av fri vilja, och vi måste i någon mån fråga oss om det är själva akten att köpa sex som borde vara straffbar eller endast de brott

” Om man däremot legaliserar sexköp kan den prostituerade ställa tydliga krav på sina klienter och på så sätt kommer tryggheten öka kraftigt.”

som kan förekomma vid sidan av. För hur vi än vrider och vänder på det har själva sexköpet inget brottsoffer. Själva akten är bara en simpel transaktion i utbyte mot en tjänst. Detta låter kanske cyniskt, men vill vi vara ideologiskt konsekventa måste vi fokusera på att lagföra de övergrepp som förekommer istället för att låta staten utöva det frihetsmässiga övertramp som ett förbud innebär.

Utöver de rent ideologiska argumenten mot att förbjuda sexköp finns det en rad saker som tyder på att lagen i dagsläget är direkt kontraproduktiv. Om man tar del av de utredningar som utförts av socialstyrelsen och RFSL så framstår sexköpslagens resultat på ett mindre smickrande sätt. Samtidigt som socialstyrelsen menar att det är högst tveksamt om lagen faktiskt minskar prostitutionen slår RFSLs utredning fast att ett förbud av sexköp leder till flera allvarliga problem. Förbudet var tänkt att verka genom att stigmatisera och avskräcka sexköparna och på så sätt

minska efterfrågan på sexuella tjänster. Men tyvärr har det visat sig att även de prostituerade upplever en tydlig attitydförändring gentemot dem själva. Resultatet av den ökade mängden fördomar och förminskande attityder har blivit att många prostituerade inte vågar tala om utsatthet och våld i samband med vårdkontakt. Som ett resultat riskerar de att fortsätta leva i fruktansvärda utsatthet trots att det finns hjälp att få.

Samtidigt finner vi det kanske mest skrämmande problemet med sexköpeslagen i kundernas förändrade beteende. För när de prostituerades klienter blir brottslingar som kan straffas med fängelse så minskar omedelbart deras öppenhet gentemot den som säljer sexet. Följden blir att de prostituerade får betydligt svårare att skaffa sig den bakgrundsinformation som är nödvändig för att avgöra ifall en klient är pålitlig eller inte. I brist på sådan information behöver den prostituerade ta betydligt större

risker med vem hen träffar, och med detta kommer fler övergrepp och ökad utsatthet som ett brev på posten. Om man däremot legaliserar sexköp kan den prostituerade ställa tydliga krav på sina klienter och på så sätt kommer tryggheten öka kraftigt. Med samma logik kan man förebygga spridningen av sexuellt överförbara sjukdomar. Genom att ge de prostituerade möjligheten att ställa tydliga krav på kondom användning redan före att de träffar en klient har man i studier kunnat visa att spridningen av HIV minskar drastiskt.

Sexköpeslagen är alltså inte bara ett ideologiskt övertramp gentemot människors rätt till sina egna kroppar. Den är även ett kontraproduktivt system som bygger på tankekurpan att man kan stävja efterfrågan på prostitutionen genom endast ett förbud. Även om vissa inte vill inse det finns det nog en anledning till

varför försäljning av sex har kommit att kallas världens äldsta yrke. Denna tankekurpa har kostat dyrt för både friheten och för de unga människor som varje dag utsätts för övergrepp till följd av de osäkra förhållanden som politikerna varit med och skapat. Så låt oss legalisera sexköp, inte bara för att det är moraliskt rätt, inte bara för friheten och liberalismens skull, utan allra främst för att de människor som lever sina liv i prostitutionens skugga ska kunna få möjligheten till en tryggare tillvaro.

Axel Hulthén Sagert & Carl Sjöbäck

Digitaliseringens gensvar på pandemin

Över 250 000 människor har i skrivande stund bekräftats döda i Covid-19. Världsekonomin förväntas gå in en recession värre än den som ägde rum vid finanskrisen 2008. Samtidigt utnyttjar diktaturer det oförutsägbara läget för att begränsa press- och yttrandefrihet. Det känns ensamt och mörkt, som att framtiden kommer bli närmast apokalyptisk med matransoneringar och utegångsförbud. Total anarki. Den liberala värdegrunden har vänts upp och ner. Fri rörlighet, något som länge varit en självklarhet kommer bli ett minne blott. Protektionismen som i 10 år förklarats död har åter väckts till liv. Listan över alla de negativa konsekvenser som Coronapandemin gett upphov till kan göras lång. Men trots kaoset får vi inte glömma att det alltid finns en annan sida av myntet. När nationsgränser stängs, flygrestriktioner införs och människor tvingas isolera sig finns det endast en plats vi kan söka oss till. Internet.

När fenomenet "The World Wide Web" introducerades på slutet på 90-talet öppnades en helt ny värld upp. Möjligheterna var oändliga och ända sedan dess uppkomst har den

digitala sfären förfinats och förbättrats vilket gjort att allt finns på Internet, hur boomeraktigt det än må låta. Även om pandemin sätter käppar i hjulet för utvecklingen inom många andra områden, kommer den få motsatt effekt vad gäller den tekniska evolutionen. Pandemin blir en katalysator för digitaliseringen och kommer skicka utvecklingen flera år framåt i tiden. Snabbare än vi hade väntat oss.

Den artificiella intelligensens frammarsch i samhället kommer leda till att en stor mängd arbeten inom servicesektorn automatiseras bort, vilket betyder att lastbilschaufförer, kassabiträden och ekonomiassistenter förväntas bli sysslolösa. Enligt Stiftelsen för Strategisk Forskning beräknas 53% av arbeten (2,5 miljoner) i Sverige ersättas med ett datorsystem inom 20 år, vilket utan tvivel kommer leda till en ökad arbetslöshet. Samtidigt skriker IT-branschen efter fler programmerare och dataingenjörer. Även om folkpartisten inom mig tror på den svenska skolmodellen är dagens system alldeles för byråkratiskt och svårt att förändra.

Majoriteten av de människor som förlorat sitt arbete vill inte sätta sig vid skolbänken igen. De vill få ett nytt jobb snabbt och enkelt. I detta kommer den digitala undervisningen vara avgörande.

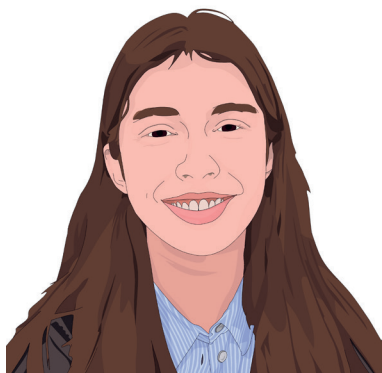
Undervisningen kommer dels kosta mindre att bedriva då utgifter för fysiska lokaler och platser är eliminerade, och dels kommer inte utbildningar begränsas av nationsgränser. En lärare i USA kommer kunna sitta och hålla distansundervisning med elever från Sverige, Vietnam och Polen samtidigt. Tidszoner försvårar såklart, men är nog inget oöverkomligt hinder. Resultatet blir att geografisk placering inte längre är en avgörande faktor för människors framtid. Med en stabil internetuppkoppling och fungerande dator spelar det ingen roll var i världen en människa bor - de kommer ändå ha möjligheten att skapa sig en ljusare framtid.

Sättet vi sprider kunskap och information kommer inte bara förändras, även sättet företag verkar och samarbetar i världen kommer utvecklas. Tidigare skickade företag sina tjänstemän tvärs över jordklotet, helt obrydda om de miljömässiga konsekvenserna av omåttligt flygande, men när den möjligheten inte längre finns tvingas företag använda digitala medel för att kommunicera. Varför ska företag spendera tid och pengar på resor när möten via Zoom eller Teams fungerar lika bra, om inte bättre? I kombination med en ökande internethandel kommer affärsmodeller för företag utgå ännu mer från digital närvaro och marknadsföring. Bara mellan 2018 och 2019 ökade e-handeln med 16% enligt Dibs, vilket tydligt visar att det är på internet människor köper sina varor och tjänster, inte i köpcentrum eller fysiska affärer. Denna process kommer påskyndas av pandemin då allt fler företag tvingas till e-handel.

”Majoriteten av de människor som förlorat sitt arbete vill inte sätta sig vid skolbänken igen. De vill få ett nytt jobb snabbt och enkelt. I detta kommer den digitala undervisningen vara avgörande.”

”Om en digital namninsamling att döpa om Grönsakstorget till Gui Minhais torg lyckas nå ända till Hong Kong och få över 6000 underskrifter, är möjligheterna på internet fortfarande inget annat än oändliga.”

När pandemin senare lägger sig kommer troligtvis företag återuppta flygandet och ett mer traditionellt sätt att bedriva verksamhet, men världen och marknaden kommer fortfarande vara en förändrad plats, präglad av pandemins effekter. Rent konkret kan det komma att innebära fler investeringar och mer forskning inom teknik- och IT-världen. Fler och högre ställda krav från kunder vilket ökar konkurrensen på marknaden. Konkurrens som leder till nya uppfinningar och ny innovation som förhoppningsvis förbättrar och förklar människors liv och vardag.

Thea Erlandsson

Om vi vill se denna positiva effekt av digitaliseringen är det essentiellt att vi liberaler styr och påverkar dess utveckling i rätt riktning. Annars är risken att digitaliseringen används som ett verktyg mot människors rättigheter; att individens personliga integritet och frihet inskränks. Därför måste vi använda våra liberala krafter under och efter pandemin, genom att höja våra röster mot orättvisa, sprida debattartiklar på sociala medier och bedriva aktivism. Endast på det sättet kan vi försöka motarbeta de negativa konsekvenserna av pandemin, när världen blir allt mer sluten och den fysiska globaliseringen begränsas. Om en digital namninsamling att döpa om Grönsakstorget till Gui Minhais torg lyckas nå ända till Hong Kong och få över 6000 underskrifter, är möjligheterna på internet fortfarande inget annat än oändliga.

En kris under krisen

Världen runtom oss brinner och Liberalerna är i kris. Inget nytt under solen. Det har snart gått ett år sedan Nyamko Sabuni valdes till ny partiledare för Liberalerna.

Förväntningarna var höga efter ett dåligt riksdagsval 2018 med endast 5,5 % av rösterna följt av ett katastrofalt EU-val i maj 2019 där vi med 4,1 % av rösterna, eller nöd och näppe som det också heter, lyckades säkra ett mandat i Bryssel.

Idag är kritiken mot partiets ledning, politik och strategi fortfarande densamma som den alltid varit. Vi är inte tillräckligt tydliga med vad vi tycker, fokuserar på fel frågor och når inte ut på det sättet som vi borde. Efter partiledarstriden som pågick under våren 2019 finns det en stark önskan och ett behov av att sluta upp bakom den vägen som valdes, men det är inte helt lätt när parties opinionssiffror har procenthalten hos ölen som får säljas på ICA.

Ett av de största problemen för Liberalerna är att vi ständigt hamnar i skuggan av Centerpartiet. Det var därför som LUF var för att partiet borde ingått i regering med Socialdemokrater-na. Mer inflytande, ministerposter och en annan positionering än Centern, men ytterligare en gång valde vi detsamma som storebror starköl och hans 8,6 % - vi ställde oss utanför

regeringen, i en stolt men inte så självsäker liberal opposition.

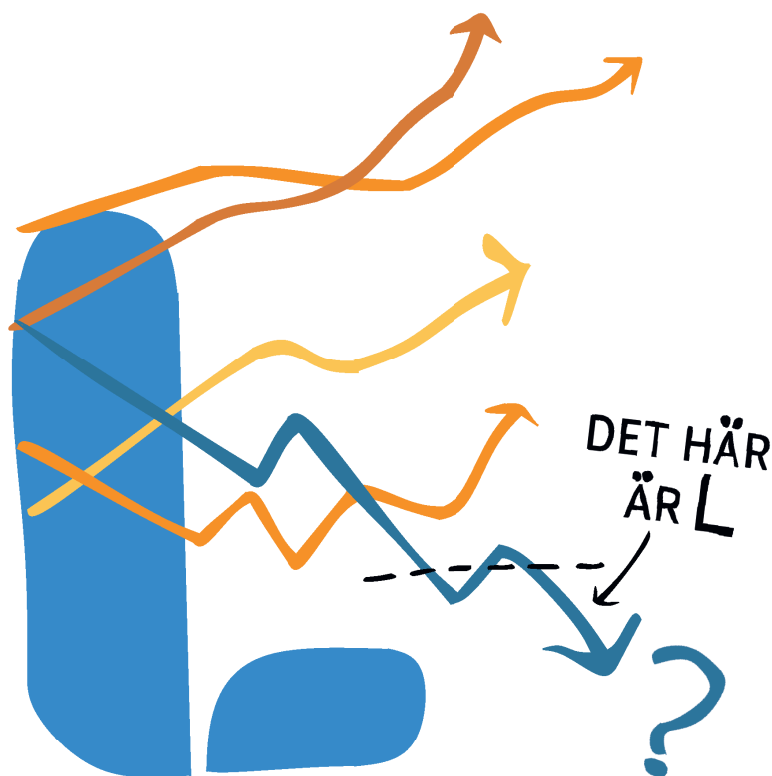
För att resa sig och jobba mot egna starkölsnivåer krävs det något nytt för Liberalerna: egna initiativ och lite mer mod. Centerpartiet har varit de som tagit ledartröjan och triangulerat och taktiserat i ett ambitiöst försök att vara mittenkraften mellan de forna giganterna S och M. De kommande åren kan det projektet få ett ganska abrupt avslut om Liberalerna slutar vara en snäll följejund och istället fattar egna beslut kring sin egen framtid. Med den nya konstellationen i toppen, opinionssiffror i botten och en coronakris på det är vi redan på god väg dit.

Det är givetvis möjligt att både Centerpartiet och Liberalerna i någon mån samarbetar med en socialdemokratiskt ledd regering

även efter 2022, men ju längre den här mandatperioden löper minskar chanserna. Efter nästa val kommer vi veta svart på vitt hur det gått med att avreglera arbetsmarknaden, släppa bostadsmarknaden fri och få till en ny skattereform. Det vore inte helt osannolikt att utvärderingen visar att det inte gick som vi hade tänkt oss. Soci-aldemokrater trivs i krisen där de noterar 33 % och Stefan Löfven får säga inspirerande sa-ker utan faktiskt innehåll samtidigt som han gömmer sig bakom Folkhälsomyndigheten. Att återgå till någon slags verklighet och genomföra Januariavtalet genom att

slå sönder arbets-rätten och förklara krig mot sig själva och sitt existensberättigande låter inte särskilt lockande för S. Då kan det bli enklare att förhålla frågorna eller skylla på coronakrisen som ställt allt på sin spets, och därefter mena att Januariavtalet är överspelat. Vad ska Centerpartiet och Liberalerna göra - tvinga fram ett extraval 2021?

Somliga vill istället mena att den plötsligt komna pandemin ger januaripartierna ett gemensamt projekt att ömma och vårda - att lyckas rädda svensk ekonomi - men det som ska svetsa samman

Januariprojektet riskerar istället bli katalysatorn för att det hela inte håller längre än fyra år. I krispaketen som presenteras får liberaler slåss för stöd till näringslivet medan socialdemokrater vill avveckla arbetslinjen. Om det svider för socialdemokrater att inskränka arbetsrätten svider det för liberaler och centerpartister att montera ner Alliansens arv från fornstora dagar. Och så var det där om hur det går med Januariavtalet.

Ledande moderata företrädare är tydliga med att lyfta fram Liberalerna som en viktig del av svensk borgerlighet, trots att man tryckte rött för Ulf Kristersson i statsministeromröstningen. Det är inte en slump. Allt ligger i linje för september 2022. Ulf Kristersson skriver gladeligen på DN Debatt om energiöverenskommelsen tillsammans med Nyamko Sabuni och MUF nominerade henne till ny partiledare för Liberalerna. Skulle konstellationen M-KD-SD inte få en egen riksdagsmajoritet kommer en moderatledd regering vara beroende av ett annat parti för att kunna tillträda. Med tanke på hur passivt-aggressiv relationen mellan Moderaterna och Centerpartiet är

krävs det ingen statsvetare för att förstå att det kommer vara Liberalerna som är lösningen på den ekvationen.

Det handlar inte bara om en ny inriktning i svensk politik och en annan regering, utan också om att Liberalerna på egen hand fattar ett beslut om sin framtid. Det är hög tid att vi gör det. Vår framtid är för viktig för att blint följa Centerpartiet.

Marcus Willershausen

FO-krönika: Sakpolitikens återkomst

Hej LUF-Landet!

Satan vad vi har synts i media på sistone! Jag läser artiklar från FS-ledamöter och distriktsaktiva var och varannan dag i våra största dagstidningar. LUF Väst med en stor artikel i GT, distriktsrådet var med i Aftonbladet, vi krävde Lena Hallengrens avgång på Expressens debattsida och vi döpte om Grönsakstorget. Är det någon som under den tiden sett röken av SSU eller KDU? Vi har gjort debattsidorna till våra privata bloggar.

Huvudförklaringen till detta är att LUF har de bästa skribenterna. Vilket annat förbund har lika många medlemmar som blivit ledarskribenter och författare? Men jag tror att det även finns en annan delförklaring. Det är att kulturkriget är pausat. Äntligen är det slut på spelteori om Sverigedemokraterna och Vänsterpartiet. Slut på KDUs fjantiga inlägg om vad som är riktig feminism eller Grön Ungdoms artiklar om kvotering.

Nu handlar politiken om kronor och ören, skolböcker och sjuksköterskor. Det extraordinära har gjort politiken vanlig igen. Jag har aldrig varit gladare.

De närmsta åren så kommer våra frågor bli de allra viktigaste (nåja, så säger väl vi alltid, hoppet är det sista som lämnar en folktopartist!). Skolan kommer behöva kickstartas. De allra flesta har under krisen missat mycket viktig undervisning. Andelen som går ut gymnasiet med ofullständiga betyg kommer antagligen öka. Sverige har redan kompetensbrist i nästan alla branscher. Därför behövs vår politik med tydliga mål, mer tid i skolan och fler aktörer på skolmarkanden.

Krisen drabbar inte främst akademiker utan snarare de sämre bemedlade i samhället. När den akuta medicinska krisen är över kommer den ekonomiska ta vid. Den redan trånga arbetsmarknaden kommer ha ännu mindre plats för unga och nyanlända. Det första man sparar in på när ekonomin går dåligt är hushållsnära tjänster,

”Vi ska vara de som propagerar högst för mer humana migrationslagar, färre handelshinder och fler fredsskapande insatser i världen.”

restaurangmat och hemleveranser. Då är det viktigt att vi presenterar våra liberala lösningar så att fler kan ta makten över sitt liv. Arbetslösheten motarbetas bäst med höjt grundavdrag och skattesänkningar vid låga inkomster - inte Stefan Löfvens traineejobb.

Detta är också en global kris. Ekonomisk nedgång leder till krig, mer protektionism och fler flyktingar. Länder vänder sig inåt och sätter sina egna intressen först. Men vi liberaler vet att det är genom öppenhet och samarbete som man skapar en rikare och fredligare värld. Vår internationella solidaritet kommer behövas mer än någonsin när olika partier kommer vilja sätta svenskarna först. Vi ska vara de som propagerar högst för mer humana migrationslagar, färre handelshinder och fler fredsskapande insatser i världen.

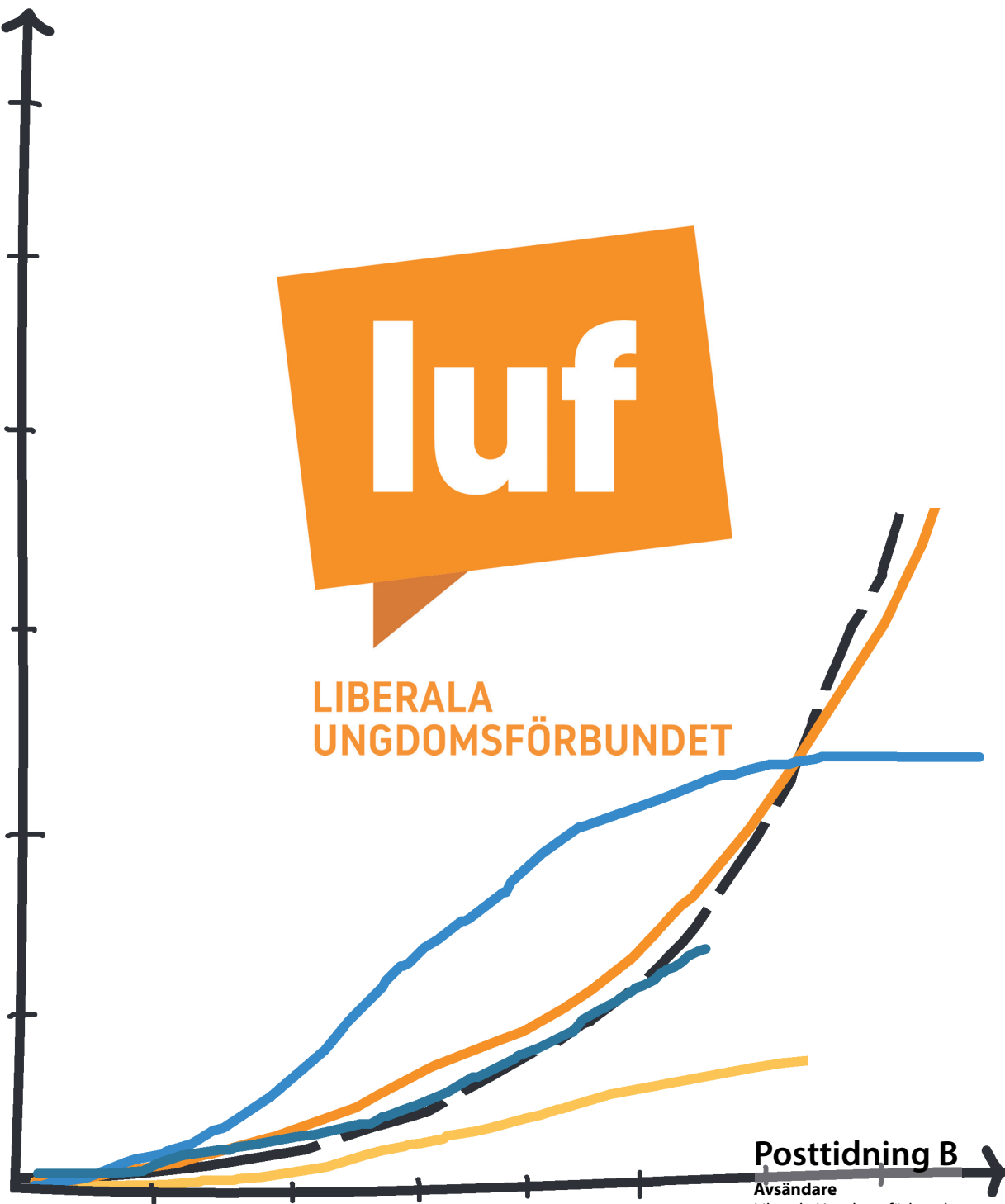
Krisen är det nya normala men vår beredskap är god. Jag ser fram emot en sommar full med debattartiklar, fajter i sociala medier och debatter på kongressen i augusti. Vi ses digitalt, och i Ängelholm!

Romina Pourmokhtari
Förbundsordförande

LIBERALA
UNGDOMSFÖRBUNDET

Posttidning B

Avsändare
Liberala Ungdomsförbundet
Hantverkargatan 25 ÖG
11221 Stockholm